

GABO
SFY

MARY E.
PEARSON

TOLVAJOK
TÁNCA

A FENNMARADOTTAK KRÓNIKÁJÁNAK ÚJ FEJEZETE

ELSŐ FEJEZET

FÉNYESVÍZI KAZIMYRAH

A szellemek még mindig itt vannak.

A szavak derengő szellemképként, hideg, óvatosságra intő sutto-gásként még ott lebegtek a levegőben, de én nem féltem.

Én már tudtam.

A szellemek sosem távoznak. Váratlan pillanatokban szólítanak meg, az ujjaid közé fűzik az ujjaidat, és sehová sem vezető ösvények felé húznak. *Erre.* Már megtanultam, hogy a legtöbbször ne hallgassak rájuk.

Átlovagoltunk az Őrszem-völgyön, ahol az Ősök romjai néztek le ránk. A lovam a fülét hegyezve figyelt, a torkában mély hang kelt. Ő is érezte. Megsimogattam a nyakát, hogy megnyugtassam. Hat év telt el a nagy csata óta, de a hegek még mindig látszottak – a felfordult kocsikat benőtte a fű, az éhes vadak kikaparták a sírokból és szétszórták a csontokat, óriás brezalotok elegáns, kifehéredett bordái nyújtózkodtak az ég felé, rajtuk madarak ültek.

Éreztem, hogy a szellemek körülöttünk lebegnek, figyelnek, csodálkoznak. Az egyikük hideg ujját végighúzta az arcomon, aztán figyelmeztetőn az ajkamra nyomta. *Csss, Kazi, egy szót se.*

Natiya félelem nélkül vezetett minket egyre beljebb a völgyben. Néztük az éles szélű sziklákat, a háború romjait, amelyeket

lassan elkoptatott a föld, az idő és az emlékezet, ahogy egy éhes kígyó nyel el esetlenül egy kövér nyulat. Nemsokára a pusztulás minden nyoma a felszín alá kerül. Ki emlékszik majd rá?

Középtájt, ahol a völgy összeszűkül, Natiya megállt, és leszállt a nyeregből. A nyeregtáskából egy összehajtogatott fehér vásznat vett elő. Wren is leszállt, vékony lábai olyan hangtalanul érték a földet, mint egy madaré. Synové tétovázva, bizonytalanul rám nézett. Ő volt a legerősebb köztünk, de nem emelte ki kerek fenekét a nyeregből. Még fényes nappal sem szeretett a szellemekről beszélni. Túl gyakran látogatták meg álmában. Biccentettem, hogy megnyugtassam; akkor mindketten leszálltunk, és a többiekhez mentünk. Natiya egy nagy, zöld buckánál állt meg, mintha tudná, mi rejlik a gypszyonyeg alatt. Oda sem figyelve megdörögölte két kecses, barna ujjá között a vásznat. Csak néhány pillanat volt, de egy örökkévalóságnak tűnt.

Natiya tizenkilenc éves volt, csak két évvel idősebb nálunk, de egyszerűen sokkal öregebbnek nézett ki. Ő valóban látta is mindazt, amiről mi csak történeteket hallottunk. Alig észrevehetően megremegett, és a szétgurult kövekhez lépett, majd nekiállt, hogy felszedje és visszarakja őket a sírra, ahová illettek.

– Ki fekszik itt? – kérdeztem.

Natiya beharapta az ajkát.

– Jeb volt a neve. A testét máglyán hamvasztották el, mert ez a dalbrecki szokás, de én itt temettem el néhány holmiját.

Mert a vagabundok között pedig ez a szokás, gondoltam, de nem szóltam. Natiya nem beszélt sokat a korábbi életéről, mielőtt vendai és rahtan lett belőle, de hát én sem emlegettem a sajáto-mat. Van, amit jobb elfelejteni.

Wren és Synové feszengve toporgott, a bakancsuk kis félköröket nyomott a fűbe. Natiya általában nem mutatta ki az érzelmeit, még az ilyen csöndeseket sem, és különösen akkor nem, ha késedelmet szenvedett miattuk az alaposan kigondolt útiterv. De most megállt, akár a szavai, amelyek behoztak a völgybe minket. *Még mindig itt vannak.*

– Különleges volt? – kérdeztem. Natiya bólintott.

– Mind azok voltak. De Jeb megtanított nekem dolgokat. Olyasmiket, amik aztán segítettek túlélni. – Megfordult, éles pillantást vetett ránk. – Olyasmiket, amiket én is megtanítottam mindegyikőtöknek. *Remélhetőleg.* – Ellágyult a pillantása; sötét pillái árnyékot vetettek a szeme alá. Úgy nézett ránk, mintha háborúk edzette hadvezér lenne, mi pedig az ő szedett-vedett serege. Bizonyos értelemben, azt hiszem, így is volt. Mi voltunk a rahtanok legfiatalabbjai... de mi is éppúgy rahtanok voltunk. Ez azért jelentett valamit, nem is keveset. Mi adtuk a királynő első számú őr-ségét. Ilyen pozícióba nem kerültek esetlen hülyék. Vagyis általában nem. De mi tehetségesek voltunk, és kiképezték minket.

Natiya engem nézett a legtovább. Ezt a küldetést én vezettem, én feleltem azért, hogy ne csak jó, hanem tökéletes döntéseket hozzak – azaz ne csak egyszerűen sikerrel járjunk, hanem mindenki épségben is maradjon.

– Minden rendben lesz – ígértem.

– Minden – értett egyet Wren, és félrefújta a homlokába hulló sötét, göndör tincset. Szeretett volna már indulni. A várakozás mindannyiunk idegeit kikezdte.

Synové idegesen babrálta egyik hosszú, rótvörös copfjának végét.

– Teljesen – tódította. – Semmi...

– Tudom! – Natiya felemelte a kezét, hogy megakassza Synové hosszas magyarázkodását. – Jól van. Csak tartsátok észben, hogy töltsetek el némi időt a településen. Pokoltorka csak azután következik. Mindössze kérdezősködjetek, tudjátok meg a híreket, szedjétek össze a szükséges felszerelést. Ne keltsetek feltűnést, amíg oda nem érünk.

Wren felhorkant. A feltűnésmentesség nekem nagyon jól ment, de nem most. A változatosság kedvéért az én célom a bajba keveredés volt.

A feszült beszélgetést vágta azó paták dobogása szakította meg.

– Natiya!

Eben felé fordultunk; az ő lova rúgta fel a puha fűcsomókat. Synové szeme felragyogott, mintha a nap kikacsintott volna egy

felhő mögül. Eben megkerült minket, de nem nézett másra, csak Natiyára.

– Griz már morgolódik. Indulni akar.

– Megyünk – felelte Natiya, azzal kirázta a kezében tartott vásznat. Egy ing volt; nagyon szép darab. Natiya még egyszer megsimította a puha anyagot, aztán a sír fejénél emelt kőhalomra terítette. – Cruvasi lenvászon, Jeb – suttopta. – A legfinomabb.

Amikor elértük a völgy bejáratát, Natiya még egyszer megállította a lovát, és visszanezett.

– Emlékezzetek – mondta. – Húszezer. Húszezer ember halt meg itt egyetlen nap leforgása alatt. Vendaiak, morrighaniak, dalbreckiek. Nem ismertem mindenkit, de mindenkit ismert valaki. Aki, ha tehetné, vadvirágot hozna nekik.

Vagy egy cruvasi lenvászon inget.

Most már értettem, miért hozott minket ide Natiya. A királynő parancsára. *Nézzetek körül. Nézzetek körül alaposan, és emlékezzetek az elveszett életekre. Valódi emberek voltak, akiket mások szerettek. Mielőtt elindultok, hogy elvégezzétek a feladatot, amit adtam nektek, lássátok a pusztítást, és emlékezzetek, hogy mit tetek. Hogy mi történhet meg újra. Legyetek vele tisztában, mi a tét. A sárkányok előbb-utóbb felébrednek, és előmáznak sötét fészkeikből.*

Láttam a sürgetést a királynő szemében, hallottam a hangjában. Nem csak a múlttól volt szó. A jövő miatt félt. Valami készült, ő pedig kétségbeesetten meg akarta állítani.

Végigtekintettem a völgyön. Így, távolról, a csontok és a kocsik beleolvadtak a nyugodt, zöld tengerbe, amely elfedte a valóságot.

Soha semmi nem egészen az, aminek látszik.

Griz morgolódása, hogy szedjük már a sátorfánkat, nem volt újdonság. Szeretett korán letáborozni és korán is indulni, néha még hajnal előtt, mintha ezzel valamiképp legyőzné a napot. Mire visszaértünk, már felmálházta a lovát és elfojtotta a tüzet is, és türelmetlenül nézte, ahogy mi is felcsavarjuk az alvógyékényeket és összecsomagolunk.

Egy órára innen elválnak majd az útjaink. Griz Civicába tartott, Morrighanbe; a királynőnek hírei voltak a testvére, a király számára, amelyeket senki másra nem bízott volna, még a többi üzenetét reptető valspreyekre sem. A madarakat más madarak megtámadhatják, vagy lelőhetik az emberek, hogy megszerezzék a leveleket, Grizt azonban semmi sem állíthatja meg. Egy gyors kitérő Terravin felé viszont lelassíthatta – alighanem ezért is igyekezett annyira. Synové szerette azzal cukkolni, hogy bizonyára oda húzza a szíve valakihez, Griz pedig ilyenkor mindig hevesen tagadott.

Griz még a régi rahtanok közül való volt, a csapat azonban már nem az egykori elit tízesből állt. Húszan voltunk. Sok minden megváltozott, amióta a királynő hatalomra került, engem is beleértve.

Amikor nekiláttam, hogy lebontsam a sátramat, Griz megállt mögöttem, úgy nézett. Egyedül én hordtam magammal sátrat. Kicsi volt, nem foglalt sok helyet. Griz, amikor az egyik, a déli országrészbe vezető küldetés során meglátta, egészen elszörnyedt. *Mi nem sátrazunk*, jelentette ki undorral. Emlékeztem, micsoda szégyen öntött el. A következő hetek során elszántságot kovácsoltam a megaláztatásból. A gyengeség célponttá tesz, márpedig én nagyon régen ígéretet tettem magamnak, hogy soha többé nem leszek célpont. A szégyenemet mélyre rejtettem, gondosan megmunkált páncél alá, amelyet a sértések nem üthettek át.

Griz komor alakja hegynyi árnyékot vetett rám.

– Talán nem tetszik a hajtogatósi technikám? – tudakoltam. Nem felelt, úgyhogy megfordultam, és felnéztem rá. – *Mi van, Griz?* – csattantam fel.

Megdörzsölte borostás állát.

– Nagyon nagy a lakatlan terület innen a Pokol Torkáig. Nagyon nagy, és nagyon *lajos*.

– Vagyis?

– Nem lesz bajotok?

Felegyenesedtem, és a hasának löktem az összehajtogatott sátrat; ő megfogta és elvette.

– Tudom, mit csinálok, Griz. Nyugodj meg.

Griz tétován biccentett.

– Az igazi kérdés inkább az – tettem hozzá lassan, hogy elérjem a kívánt hatást –, hogy *neked* nem lesz-e bajod?

Rám nézett, szemöldökét kérdőn összevonta, aztán elkomorodó arccal az oldalához kapott. Mosolyogva visszanyújtottam neki a törét. Erre akaratlanul is elvigyorodott, majd visszatette a fegyvert az üres hüvelybe, végül felvonta bozontos szemöldökét, és elismerően megrázta a fejét.

– Járj szél alatt, Tízujj.

Tízujj. A nehezen megszolgált nevemen szólított, ezzel ismerte el, hogy megbízik bennem. Köszönetként megmozgattam az ujjaimat. Senki, de főleg Griz nem fogja elfelejteni soha, hogyan is szolgáltam meg a nevet.

– Úgy érted, szél felől, nem? – kiáltott oda Eben.

Rámeredtem. Senki, de főleg Eben nem fogja elfelejteni, hogy a rahtanként élt életem aznap kezdődött, amikor arcul köptem a királynőt.

MÁSODIK FEJEZET

KAZI

A királynő a Fényesvíz-negyed keskeny, mocskos utcáin sétált, amikor megláttam. Nem így terveztem, de még a véletlen események is váratlan utakra terelhetnek, megváltoztatva a végzetünket, és azt is, kik vagyunk. Kazimyrrah: árva; láthatatlan utcagyerek; lány, aki szembeszállt a királynővel; rahtan.

Hatéves koromban már rálöktek a sors egyik ösvényére; amikor az új királynő arcába köptem, áttaszítottak egy másikra. Az a perc nemcsak a jövőmet határozta meg, hanem a királynő váratlan reakciója révén az ő uralkodását is.

Elmosolyodott. A kardja a derekán függött a hüvelyében. A tömeg lélegzet-visszafojtva várta, mi lesz most. Azt tudták, hogy *azelőtt* mi történt volna: ha a királynő a komizár volna, én már fejemet vesztve hevernék előtte a földön. A mosolya jobban megrémisztett, mintha kardot rántott volna. Abban a pillanatban biztosan tudtam, hogy a régi Venda, ahol kiismertem magam, megszűnt, és sosem kaphatom vissza. Gyűlöltem érte a királynőt.

Amikor megtudta, hogy nincs családom, megmondta az őreinek, akik megragadtak, hogy vigyenek a Sanctum-terembe. Akkor azt gondoltam, nagyon okos vagyok; sokkal okosabb, mint ez az ifjú királynő. Tizenegy éve éltem már elnyomva és megalázva,

és nem hatott meg az új érkező. Majd az ő eszén is túljárok, mint mindenki másén. Elvégre ez az én országom volt. Még minden ujjam egészben megvolt – és ez hírnevet jelentett. Venda utcáin tisztelettel ejtették ki a tolvajneveimet, a Tízujjat.

Legendszámba ment, ha egy tolvajnak minden ujjja megvolt. Egy *feltételezett* tolvajnak, természetesen, hiszen ha csak egyszer is rajtakaptak volna, attól kezdve *Kilencujjnak* nevezhettem volna magam. A nyolc kerület negyedesurai, akik a lopásért kiosztották a büntetést, más néven emlegettek. A számukra Árnvető voltam, mert megesküdtek, hogy még fényes délben is képes vagyok árnyékot varázsolni magam köré, és abban eltűnni. Néhányan még az eldugott amulettjeiket is megdörgölték, ha megláttak. Azonban az utcai politika és az emberek ismerete éppen olyan hasznos volt, mint az árnyék. Tökéletesre csiszoltam a készségeimet, kijátszottam egymás ellen a negyedesurakat és a kereskedőket, mintha zenész volnék, ők pedig durva dobokként zengenének a kezem alatt – az egyik dicsekedett a másikkal, hogy őt még nem csaptam be soha, és ettől szörnyen okosnak érezték magukat, én meg közben elszedtem a holmijaikat, amelyeknek máshol nagyobb hasznát vettem. Önelégültségük a kezemre játszott. A kanyargós sikátorokban, alagutakban, felüljárókon tanultam a mesterségemet; hajcsárom a gyomrom volt. Azonban egy másik éhség is hajtott, éhség a válaszokra, amelyeket nem volt olyan könnyű megszerezni, mint egy felfuvalkodott úr áruit. Ez az éhség sötétebb volt, mélyebbről hajtott.

A királynő miatt azonban tanúja lehettem, ahogy a világom, szinte egyik napról a másikra, széthullik. Koplaltam, és a körmeim is beletörttek, mire erre a rangra jutottam. Senki nem veheti ezt el tőlem. Sosem ismertem mást, csak Venda zsúfolt, kanyargós utcáit, sosem értettem más világot, csak Venda alvilágát. Az ott élőköt a kétségbeesés kötötte össze, mert ők tudták, mit jelent a lótrágya tüzének melege télen, egy vászonzsákba döfött kés nyomán kipergő gabonaszemek, a becsapott kereskedő grimasza, amikor rájön, hogy egy tojással kevesebb került a kosarába – vagy ha büntető kedvemben voltam, eltűnt a tyúk is,

amelyik tojta. Sikerült már ennél nagyobb és zajosabb zsákmánnyal is meglépnem.

Szívesen mondtam, hogy csak éhségemben lopok, ám ez nem volt igaz. Néha azért loptam a negyedesuraktól, hogy a nyomorult életüket még nyomorultabbá tegyem. Azon is elgondolkodtam: ha valaha negyedesúr válna belőlem, én is ujjlevágással erősíteném meg a hatalmamot? Mert a hatalom, erre már rájöttem, éppolyan csábító tud lenni, mint egy meleg cipő, és az én kicsiny hatalmam az urak felett néha éppen elég volt, hogy kielégítse az étvágyamat.

Most, hogy új egyezményeket írtak alá, és a királyságok engedélyezték a Cam Lanteux betelepítését, én csak néztem, ahogy egyenként elköltöztek mind, akikkel és akiknek loptam, hogy tágas, új egek alatt kezdjenek új életet. Kopasztott madár lettem, tollatlan szárnyaimmel hiába csapkodtam, de hogy elköltözzek a semmi közepére, egy földműves településre... az elképzelhetetlen. Képtelen lettem volna. Kilencévesen jöttem rá, amikor válszokat keresve eltávolodtam a Sanctum falaitól. Amikor visszaneéztem a távolodó városra, és láttam, hogy csak egy folt az üres világban, hirtelen nem kaptam levegőt, és megfordult velem a világ. Fullasztó hullámban borult rám az érzés, hogy nincs hová bújnom. Nincs árnyék, amely elrejtene, nincs sátorlap, amely átengedne, nincs lépcső, amely alatt meglapulhatnék. Nincs ágy, amely alá bebújhatnék, ha jönnek értem. Sehová sem lehet menekülni. A világom szerkezete – a padlók, falak, mennyezetek – eltűnt, én pedig csak lebegtem lehorgonyozatlanul. Alig bírtam visszavergődni a városba, és azután sokáig nem léptem ki.

Tudtam, hogy nem bírnám ki a nyílt ég alatt. Azért is köptem a királynő arcába, hogy egy hiábavaló csapással megpróbáljam megmenteni a keservesen felépített életemet. Egyszer már ellopták tőlem. Nem akartam hagyni, hogy ismét megtörténjen, de attól még megtörtént. A dagályt nem lehet visszatartani. Az új világ, mint az emelkedő víz, körbefolyta a bokámat, és elsodort.

A Sanctumban töltött első hónapjaim zavarosak voltak. Még ma sem értem, miért nem fojtott meg valaki. Én a helyükben

megfojtottam volna magam. Minden mozdíthatót elloptam, és a keleti torony lépcsői alá rejtettem, egy titkos átjáróba. Senki szobája nem maradt zárva előttem. Natiya kedvenc kendője, Eben bakancsa, a szakács fakanalai, kardok, övek, könyvek, alabárdok, a királynő hajkefije... Néha visszaadtam őket, néha nem; úgy osztogattam a kegyeket, mint egy szeszélyes uralkodó. Griz üvöltve kergetett végig a folyosókon, amikor harmadszorra loptam el a borotváját.

Végül egy reggel a királynő megtapsolt, amikor beléptem a tanácsterem galériájára, és azt mondta, látja, hogy tőkélyre fejlesztettem a tolvajlás művészetét, de ideje lenne másféle készségeket is gyakorolnom.

Felállt, és a kezembe nyomott egy kardot, amelyet korábban már elloptam.

A szemébe néztem, azon gondolkodva, hogyan szerezte meg.

– Én is jól ismerem azt az átjárót, Kazimyrrah. Nem csak te settenkedsz a Sanctumban. Most pedig használjuk ezt a fegyvert, ne rozsdásodjon egy sötét és nyirkos lépcsőházban, mit szólsz?

És akkor, először, nem ellenkeztem.

Többet akartam tanulni. Nem csupán birtokolni a kardokat, késeket és buzogányokat, amelyeket megszereztem. Tudni akartam, hogyan használjam őket, még hozzá jól.

A táj ellaposodott, mintha nagy kezek az érkezésünkre várva kisimítottak volna minden domb-ráncot. Ugyanezek a kezek felszedték a romokat is. Különös volt előttünk a semmi. Még sosem jártam hosszan olyan úton, ahol nem láttam nyomát az előző világnak. Az Ősök rengeteg romot hagytak hátra, itt azonban egyetlen omladozó fal sem vetett szerény árnyékot. Semmi, csak a tágas ég és a mellkasomat nyomó, fékezetlen szél. Kényszerítettem magam, hogy mélyeket lélegezzek, és egy távoli pontra szegeztem a tekintetemet, arra gondolva, hogy egy varázslatos, árnyékos város vár ott rám.

Griz megállt, és megbeszélte Ebennel és Natiyával, hol találkozzanak. Ideje volt elválni. Amikor befejezték, megfordult, és gyanakodva végignézett az előttünk álló ürességen, mintha keresne valamit. Végül rám pillantott. Nyújtózkodtam és elmosolyodtam, mintha élvezném a nyári kiruccanást. A magasan járó nap éles árnyékokat rajzolt az arcára, csatában szerzett hegei alá. A szeme körül elmélyültek a vonalak.

– Csak még valami. A hátatok mögé is ügyeljetez ezen a síkságon. Két évet vesztettem el az életemből itt, mert nem néztem hátra. – Elmondta, hogyan csapott le rá és egy dalbrecki tisztre egy embervadászcsapat, hogy elhurcolják a bányába.

– Fel vagyunk fegyverkezve – emlékeztette Wren.

– És itt van Synové is – tettem hozzá. – Menni fog, Syn?

Synové megrebegtette a szempilláit, mintha látomást látna, és bólintott.

– Igen. – Azzal Griz felé intett az ujaival, és boldogan suttogetta: – Most pedig menj, és élvezd a kedvesed társaságát.

Griz felüvöltött, és az ég felé emelte a karját, aztán átkozódva ellovagolt.

Natiyától sikerült további utasítások nélkül elválnunk. Már mindent egyeztetünk, a fedőtörténetet és az igazi feladatokat is. Eben és Natiya délre mennek, Parsussba, Jégföld fővárosába, hogy beszéljenek a királlyal, és a tudtára adják, hogy beavatkozunk a birodalmában. Ő is, mint a legtöbb jégföldi, a szívében földműves volt, és a teljes serege mindössze néhány tucat őrből állt, akik közben a földjein is dolgoztak. Nem volt erőforrása, hogy elrendezze a zavargásokat. Griz ráadásul szelídnek írta le, aki inkább szorong, de nem másokat szorongat; fogalma sincs, miként kormányozza távoli, északi területeit. A királynő biztosra vette, hogy nem fog kifogást emelni, de a protokoll úgy kívánta, hogy szóljon neki. Diplomáciai elővigyázatosság volt, arra az esetre, ha valami félresikerülne.

De semmi sem fog félresikerülni. Megígértem.

Mindenesetre a jégföldi királynak csak a fedőtervet mondjuk el, nem az igazi küldetésünket. Az túl szigorúan őrzött titok volt, még az uralkodóval sem oszthattuk meg.

Eltettem a térképet, és a lovamat Pokoltorka felé nógattam. Synové visszanezett, figyelte, ahogy Eben és Natiya ellovagol; nézte, milyen messze haladnak egymástól, beszélgetnek-e. Hogy mit látott Ebenben, azt nem értettem, de mások is voltak. Synové a szerelembe volt szerelmes. Amint hallótávolságon kívül értek, megkérdezte:

– Mit gondoltok, megtették?

Wren felnyögött. Én reméltem, hogy másvalamire gondolt, de azért megkérdeztem:

– Ki tett meg mit?

– Eben és Natiya. Tudjátok, *azt*.

– Te vagy az, aki tudja a dolgokat – jelentette ki Wren. – Neked ezt is tudnod kell.

– Álmodat látok – javította ki Synové. – És ha ti ketten kicsit jobban próbálkoznátok, ti is láthatnátok. – Undorodva megbor-zongott. – De ilyen álmokat nem szívesen látok.

– Van igazsága – szóltam oda Wrennek. – Bizonyos dolgokat nem volna szabad elképzelni vagy megálmodni.

– Én még csókolózni sem láttam őket – vont vállat Wren.

– Sem egymás kezét fogni – tódította Synové.

– Ugyanakkor egyik sem az az érzelmes típus – emlékeztet-tem őket.

Synové elgondolkodva ráncolta a szemöldökét. Senki sem mondta ki, amit mind tudtunk. Eben és Natiya szenvedélyesen kötődtek egymáshoz. Gyanítottam, hogy a csókolózásnál jóval tovább mentek, de ezen nem gondolkodtam. Igazán nem érde-kelt, nem akartam tudni. Azt gondolom, ebben Grizre hasonlí-tottam. Elsősorban rahtanok voltunk, és a többire csak kevés idő maradt. Csak komplikálta a dolgokat. Az a néhány alkalom, ami-kor egy-egy szintén felesküdtöt katonával összeemelegedtem, csak elterelte a figyelmemet, és úgy döntöttem, erre nincs szükségem. Kockázatosak voltak, vágyódást keltettek, olyan jövő felé terelték a gondolataimat, amire nem építhettem.

Tovább lovagoltunk; nagyrészt Synové beszélt, mint mindig. A megfigyeléseivel töltötte ki az órákat – akár arról volt szó, hogyan

hullámzik a fű a lovak lába körül, akár a sós hagymalevesről, amit annak idején a nagynénje főzött. Tudtam, részben azért csinálja, hogy elterelje a figyelmemet a lapos, üres világról, amely néha dombot vetett, kanyarodott, és azzal fenyegetett, hogy egészen elnyel. Néha bevált a csevegése. Máskor máshogy tereltem el a figyelmemet.

Wren hirtelen figyelmeztetőn felemelte a kezét, hogy álljunk meg.

– Lovasok. Harmadik harang – közölte. *Ziethéje* éle felmet-szette a levegőt, ahogy kirántotta a hüvelyéből, és harcra készen megpördítette. Synové már fel is ajzotta az íját.

A távolban fekete felhő gomolygott a síkságon; egyre növekedett, ahogy felénk száguldott. Kirántottam a kardomat, akkor azonban a felhő felvágott az ég irányába. A fejünk felett repült el, a karmai között egy vonagló antilopot vitt. A szárnyai szele meglobogtatta a hajunkat. Ösztönösen lehajoltunk, a lovak felágaskodtak. A következő pillanatban a lény nem volt sehol.

– *Jabavé!* – morogta Wren, ahogy a lovainkat próbáltuk megnyugtatni. – Ez mi a pokol volt?

Griz erre nem figyelmeztetett minket. Én már hallottam erről a lényről; mindössze pletyka volt, és azt hittem, hogy csak északon élnek, messze, Infernaterren túl. A jelek szerint ez ma idejött.

– Raaa – válaszolta Synové. – Egy olyan madár, amelyik megeszi a valsprey-eket. Azt nem hiszem, hogy embert is eszik.

– Nem *hiszed?* – kiabált Wren: barna arca fénylett haragjában. – Nem vagy benne biztos? Mennyire lehet más ízünk, mint egy antilopnak?

– Remélhetjük, hogy eléggé. – Visszadugtam a kardomat a hüvelyébe. Wren is összeszedte magát, és eltette a *ziethét*. Ketőt viselt a csípőjén, és mindkettőt borotvaélesre fente. Tökéletesen képes volt rá, hogy elbánjon a kétlábú támadókkal, de a szárnyasokhoz át kellett értékelnie a dolgokat. Láttam, hogy fejben számíthat.

– Meg tudtam volna ölni.

Semmi kétség. Wren makacs volt, mint egy sarokba szorított borz. Az öt hajszólo démonok ugyanolyan kegyetlenek voltak, mint az enyéme, és Wren éles fegyvert kovácsolt belőlük. Láta, hogy a családját lemészárolják a Feketekő-téren, amikor a klánja elkövette a halálos hibát, hogy megéjlenzett egy elrabolt hercegnőt. Synovéval ugyanez volt a helyzet, és bár eljátszotta a vidám ártatlant, a felszín alatt halálos áramlatok futottak. Több rablót ölt meg, mint Wren és én együttvéve. Az utolsó összesítés szerint hetet.

Visszalökte a nyilát a tegezbe, és újra kinyitotta a száját. Legalább az utunk végéig került új témája, amiről beszélhetett. A racaa-k egészen új forrást jelentettek.

A racaa árnyéka azonban más irányba terelte a gondolataimat. Jövő héten ilyenkor már mi csapunk le Pokoltorkára, a saját árnyékunk a nyomunkban, és ha minden jól megy, rövid időn belül távozzom is, a karmaim között valami antilopnál sokkal fontosabban.

Hat évvel ezelőtt háború dúlt, a legvéresebb, amit ez a kontinens valaha látott. Ezek haltak meg, bár csak egy maroknyi ember irányította. Az egyikük még életben volt; néhányan azt mondták, ő volt a legrosszabb. A morrighani citadella őrkapitánya. Azt az országot árulta el, amelynek a védelmére felesküdt, és lassan megtöltötte az erődöt az ellenség katonáival, hogy meggyengítse Morrighant, és elősegítse a bukását. Néhány katona a parancsnoksága alatt egyszerűen eltűnt – talán gyanút fogtak. A testüket sosem találták meg. Az őrkapitány számtalan bűnt követett el – többek között részt vett a király megmérgezésében, és a koronaherceg meg harminckét társa meggyilkolásában. Azóta az egész kontinensen ő volt a leginkább keresett bűnöző.

Kétszer csúszott ki a királyság kezei közül, és mostanra úgy tűnt, végképp köddé vált. Öt éve senki sem látta, de most véletlenül valaki megpillantotta, és ez, valamint egy kereskedő, aki készséggel osztotta meg, amit tud, nyomot jelentett. *Eladta a saját királyságát, mondta a királynő, és ezek életét is vele, hogy a saját bírvágyát táplálja. Az éhes sárkány évekig alhat, de az evési szokásait nem változtatja meg. Meg kell találni. A holtak igazságát követelnek, ahogy az élők is.*

Én már azelőtt is tudtam, mit követelhetnek a bujkáló sárkányok, akik az éjszakában settenkednek, rárontanak a világra és felfalják, ami megtetszik nekik, hogy a holtak völgyét meglátogattuk volna. A királynő szökevénye megfizet majd, mert álmokat és életet lopott, és mit sem törődve azzal, hogy micsoda rombolás marad mögötte. Egyes sárkányok örökre eltűnhetnek, de ha Illarion őrkapitány, aki elárulta a népét és ezrek halálát okozta, ott van, Tor Örhelye nem rejtheti el. Ellopom, ő pedig megfizet – mielőtt az éhsége még több életet követelne.

Szükségem van rád, Kazimyrrah. Hiszek benned. A királynő hite volt a számomra minden.

Erre a feladatra egyedül én voltam alkalmas; a küldetés példátlan esélyt jelentett, hogy visszaszerezsem a becsületesemet. Egy éve olyan hibát követtem el, ami majdnem az életembe került, és foltot ejtett a királynő elit őrségének csaknem tökéletes hírnevén. Rahtannak lenni azt jelenti, hogy sosem hibázik az ember, én azonban csúf hibát vétettem. Szinte nem volt nap, hogy ne gondoltam volna rá.

Amikor Reux Lau nagykövetét összekevertem valaki mással, valami vad és állati dolog szabadult el bennem, amiről nem is tudtam, hogy ott van – vagy talán egy sebzett állat volt, amit régóta tápláltam magamban. A tagjaim nem voltak többé a sajátjaim, maguktól löktek előre. Nem akartam leszúrni, legalábbis nem azonnal, ő azonban váratlanul előrevetette magát. Túlélte a támadásomat, a késem szerencsére nem hatolt mélyre. Csak néhány öltésre volt szükség. A teljes csapatot letartóztatták, börtönbe vetették. Amint megállapították, hogy egyedül cselekedtem, a többieket eleresztették, én azonban két hónapig ültem egy déli provincia börtöncellájában. A királynő kellett, hogy elsimítsa az ügyet, és kieszközölje a szabadon bocsátásomat.

Azokban a hónapokban rengeteg időm volt a gondolkodásra. Egy pillanat töredéke alatt elhagytam az önuralmamot és a türelmemet – mindazt, amire büszke voltam, és ami évekig megmentette az életemet. És ami talán még rosszabb volt, a hiba hatására kételkedni kezdtem a saját emlékezetemben. Talán már

nem emlékeztem az arcára. Talán elkopott, mint annyi más eltűnt emlék – és ez, ha lehet, még jobban megrémített. Ha nem emlékszem, a férfi akárhol lehet, akárki lehet.

Amikor visszatértünk, Eben volt az, aki beszélt a királynőnek a múltamról. Fogalmam sem volt, honnan tudja egyáltalán. Én sosem beszéltem senkinek róla, és senkit sem érdekelt igazán, hogy honnan jött egy utcagyerek. Túl sokan voltunk.

A királynő behívott a saját lakosztályába.

– Miért nem beszéltél nekem az anyádról, Kazimyráh?

A szívem vadul kalapált; a torkomba beteges, sós íz tolult. Viszszanyeltem, és összeszorítottam a térdemet, nehogy összeesek.

– Nincs mit elmondani. Az anyám halott.

– Biztos vagy benne, hogy halott?

A szívemben biztos voltam, és mindennap fohászkodtam az istenekhez, hogy így is legyen.

– Ha az istenek kegyesek.

A királynő megkérdezte, hogy beszéljünk-e róla. Tudtam, hogy csak segíteni akar, és azok után, amit értem tett, tartoztam neki egy bővebb magyarázattal, de még mindig dühös voltam, és az érzéseim gubancát sem tudtam felfejteni magamban. Kimenttem magam, és magyarázat nélkül távoztam.

Amikor kiértem, a lépcsőházban elkaptam Ebent, és rátámadtam.

– Maradj ki az ügyeimből, Eben! Érted? Maradj ki!

– Úgy érted, maradjak ki a múltadból. Nincs ok a szégyenre, Kazi. Hatéves voltál. Nem a te hibád, hogy az...

– Hallgass, Eben! Soha többé ne hozd szóba az anyámat, vagy elvágom a torkodat, de olyan gyorsan és csendben, hogy fel sem fogod majd, hogy meghaltál!

A karja elzárta előttem az utat, nem tudtam elszaladni.

– Szembe kell szállnod a démonaiddal, Kazi.

Rávettem magam, de elvesztettem az önuralmam, ő pedig nem. Számított a támadásra; megpördített és a mellkasához szorított, olyan erővel, hogy hiába vergődtem, levegőt sem kaptam.

– *Megértem, Kazi. Hidd el, megértem, mit érzel –* suttogta a fülembé.

Dühögtem. Sikoltottam. Senki sem érthette. Különösen Eben nem. Még nem tudtam kezelni az emlékeket, amelyeket felkavart bennem. Nem tudhatta, hogy ahányszor ránéztem tincsekbe összeállt, sűrű fekete, szemébe lógó hajára, sápadt, vértelen bőrére, sötét, baljós szemére, csak a previzi kocsiszt láttam, aki az éjszaka közepén bejött a kunyhómba egy lámpával a kezében, és azt kérdezte, *hol a kölyök?* Csak magamat láttam a saját ürülékemben kuporogni; ahhoz is túlságosan féltem, hogy megmozduljak. De már nem féltem többé.

– Kaptál egy második esélyt, Kazi. Ne dobd el. A királynő személyesen állt ki érted. Ezt sem teheti meg túl sokszor. Már van hatalmad. Helyrehozatsz dolgokat.

Addig szorított, amíg elfogyott belőlem a harci kedv. Amikor kiszabadultam, gyenge voltam, és még mindig dühös; elsiettem, hogy elrejtőzzek a Sanctum egy sötét folyosóján, ahol senki sem talál meg.

Később Natiyától tudtam meg, hogy Eben talán valóban megértette. Ő ötéves volt, amikor végignézte, hogy az anyja mellkasát fejével vágják fel, az apját pedig élve elégetik. A családja megpróbált letelepedni a Cam Lanteux-n, még a védelmező egyezmények előtt. Túl fiatal volt, hogy azonosítani tudja, ki tette, vagy akár hogy azt felismerje, melyik királyságból jöttek. Ő sosem találhatott igazságot, de a szülei halála az emlékezetébe égett. Ahogy jobban megismertem őt, és egyre többször dolgoztunk együtt, már nem a previzi kocsiszt juttatta eszembe. Csak Ebent láttam, a maga sajátos szokásaival – valakit, aki szintén hegeket őriz a múltjában.

Helyrehozatsz dolgokat.

Fordulópont volt ez számomra: egy megismételt új kezdet. Mindennél jobban be akartam bizonyítani a hűségemet annak, aki nemcsak nekem adott második esélyt, hanem egész Vendának. A királynőnek.

Egyvalamit sosem hozhattam helyre.

De másokat talán igen.